

På hvert statsskovdistrikt udarbejdes der hvert 15. år en driftsplan af skovreguleringen, og ved denne planlægning foretages der en opmåling af den stående vedmasse og derefter en beregning af tilvæksten i de kommende 15 år. På basis af vedmasseopgørelsen og tilvækstberegningen fastsættes der i overensstemmelse med de gængse principper for god skovdrift en gennemsnitlig årlig hugst for den 15-årige planperiode. Da der er 30 statsskovdistrikter, vil det sige, at der foretages planregulering på 2 statsskovdistrikter årlig. De 30 foreliggende driftsplaner angiver en samlet årlig planmæssig hugst for statsskovbruget på for tiden 380 000 m³. I de senere år har den virkelige hugst ligget i nærheden af ca. 350 000 m³ årlig. Ifølge sagens natur vil en del af den planmæssige hugst på visse distrikter gå helt op til 15 år tilbage i tiden, og da der på disse distrikter i begyndelsen af planperioden er hugget betydelige merhugster, har det været nødvendigt for i nogen grad at udjævne dette forhold på disse distrikter at foretage en indskrænkning af hugsten i forhold til den planmæssige hugst, jfr. det ovenfor nævnte om, at en merhugst uvægerligt før eller senere må afløses af en tilsvarende mindre hugst; og statsskovbruget har fundet det naturligt at benytte de relativt gode konjunkturer i disse år til at få foretaget en udjævning af virkningen af merhugsterne fra krigs- og efterkrigstiden.

Statsskovbruget skal for det enkelte finansår indgive sit budgetforslag ca. $\frac{3}{4}$ år før finansårets begyndelse og ca. $1\frac{1}{2}$ år før den egentlige hugst finder sted. Dette er ensbetydende med, at man på tidspunktet for udarbejdelsen af budgetforslaget har meget ringe overblik over, hvorledes konjunkturerne ved skovbruget vil forme sig $1\frac{1}{2}$ år senere, og man er derfor ved budgetlægningen hovedsagelig henvist til at indskrænke sig til at fastlægge den hugst, som man, alle forhold taget i betragtning, finder rimelig for det pågældende finansår, og derefter benytte de indtægts- og udgiftstal, som foreligger på det pågældende tidspunkt. Herved må det bemærkes, at navnlig indtægtstallene er højst usikre, idet skovbrugets produkter må sælges til verdensmarkedspriser, på hvilke man ingen indflydelse har. Disse priser kan i løbet af $1\frac{1}{2}$ år meget vel komme ud for ret betydelige ændringer.

Selv om indtægts- og udgiftstallene i budgetforslaget skulle komme til at svare så nogenlunde til de virkelige forhold, er det alligevel vanskeligt for statsskovbruget at budgettere med et nogenlunde sikkert nettooverskud, idet statsskovbruget som regnskabsår er tvunget til at følge finansåret, der næsten er det slettest mulige regnskabsår for et skovbrug. Til forståelse heraf kan direktoratet oplyse følgende:

Arbejdsrytmen i skovbrug er den, at hovedparten af skovningen foregår i tidsrummet 1. oktober—1. april, medens tilkultiveringen af de afskovede arealer hovedsagelig finder sted i månederne marts, april og maj. I tilfælde af en hård snevinter kan man risikere ikke at blive færdig med den budgetterede hugst inden 1. april, hvorfor en del af hugsten i givet tilfælde først kommer til at falde i april måned, d. v. s. i det næste finansår. Nyplantningerne skal finde sted, så snart jorden er tjenlig dertil, og helst så tidligt som muligt, idet planterne skal være plantede, inden knopperne bryder. I visse år former vejrliget sig på den måde, at en væsentlig del af plantningsarbejderne må udføres i marts måned, medens det i andre år, hvor frosten binder jorden i marts måned, er nødvendigt at udskyde kulturarbejderne til efter 1. april, altså ind i det ny finansår. Da skovningsudgifterne og kulturudgifterne årlig beløber sig til op mod en halv snes millioner kroner, vil det forstås, at ændringer i de klimatiske forhold inden for det enkelte finansår meget vel risikerer at ændre disse udgiftsposter med over 1 mill. kr. op eller ned. Da statsskovbruget så vidt muligt er nødt til at sikre sig bevillingsmæssigt over for sådanne fluktuationer, der har deres årsag i skiftende vejrlig, vil det meget ofte betyde, at det egentlige regnskabsresultat kommer til at ligge en del bedre end det budgetterede. Sagt med andre ord er direktoratet af den opfattelse, at man ikke skal fæste sig for meget ved det indsendte budgetforslag, idet rigtigheden af dette ikke engang nogenlunde kan forudses 4-5 måneder før finansårets udløb.

Normalt skulle en merhugst give anledning til merindtægter, men man kan dog også risikere ved at udbyde for store mængder på markedet, at prisen på det samlede